

III CONCURS

de narracions curtes

JOSEP SUICER I PALET

III Concurs de narracions curtes **Josep Soler i Palet**

Concurs organitzat conjuntament per
l'Ajuntament de Terrassa i l'Ateneu Terrassenc

III Concurs de narracions curtes Josep Soler i Palet

1a edició (digital): abril 2013

Revisió dels textos: **Fina Ginesta**

Ajuntament de Terrassa

Servei de Cultura

Servei de Imatge i Comunicació

© Ajuntament de Terrassa

El jurat del III Concurs de Narracions Curtes Josep Soler i Palet ha estat format per:

Lídia Anoll, Amadeu Aguado, Josep Corominas, Eduard Fernández, Jordi F. Fernández,

Montse Llovera i Assumpta Roset

ÍNDEX

PRESENTACIÓ	4
PRÒLEG	5
Josep Maria Cortès i Vila PEL CAMÍ DE LA FONT	7
Jordi Sellarès Ibañez VEÏNS	11
Pere Miquel Puyol SETANTA-CINC ANYS	16
Laura Aran Monzonis VERMELL	18
Sílvia Gelices Nieto INFIELES.COM	23
Mari Luz Gerona Micolau ELS SECRETS DE LA MEMÒRIA	27
Encarna Jiménez García PRIMER AMOR	32
Montserrat Muntada Sagrado TÈCNIQUES COMERCIALS A VICTORIA FALLS	36
Montserrat Rusiñol i Mariano L'AVARIA	40
Montse Villares Muñoz REALITY	44

PRESENTACIÓ

Una rosa i un llibre mai no es regalen sense que hi hagi al darrera un missatge. La Diada de Sant Jordi omple els carrers de Terrassa, i de totes les ciutats i pobles de Catalunya, de roses, senyeres i llibres: és la nostra gran festa de la cultura, de la convivència, del civisme, a través de la qual expressem la identitat terrassenca i catalana.

Aquest any, per celebrar la Diada de Sant Jordi de 2013, una vegada més es publiquen els relats corresponents a la III Edició del Concurs de Narracions Curtes Josep Soler i Palet. Teniu a les vostres mans una mostra de creativitat literària i de participació ciutadana que expressa la riquesa i el dinamisme cultural de la nostra ciutat i que esdevé, fonamentalment, una aposta de futur.

La cultura és l'ànima i l'esperit d'una ciutat, en totes les seves formes: literatura, teatre, arts plàstiques, audiovisual, dansa... Terrassa, una de les capitals culturals del nostre país, ha fet de la cultura un signe d'identitat i un element clau de la vitalitat i la qualitat de vida de la ciutat. Aquestes narracions, així com el concurs que es convoca anualment, responen a aquesta voluntat, àmpliament compartida, d'apropar la cultura a tothom, de compartir lletres i idees, de gaudir de la festa de Sant Jordi, una de les més entranyables tradicions de la nostra ciutat i del nostre país.

Jordi Ballart i Pastor
Alcalde de Terrassa

PRÒLEG

És una enorme satisfacció presentar aquesta selecció de relats dels més de trenta que es varen presentar al III Premi Soler i Palet de relats curts convocat per l'Ajuntament de Terrassa i l'Ateneu Terrassenc. L'objectiu bàsic dels convocants del Premi és el d'estimular als ciutadans de Terrassa a que conreïn les seves capacitats personals i trametin als seus conciutadans les seves propostes mitjançant el vehicle més preuat de l'esser humà, la paraula.

En aquests moments de crisi, en que van desapareixent molts dels valors que deuen caracteritzar a la societat, com la llibertat, la solidaritat, l'estima d'uns als altres és més necessari que mai trobar espais de convivència que puguin fer-nos sentir que pertanyem a una comunitat que aspira que els conflictes que puguin sorgir es solucionin per la via del diàleg i no de l'agressivitat i l'enfrontament.

Que el Premi porti el nom de Soler i Palet, president que fou de l'Ateneu, historiador i impulsor cultural de la Ciutat amb la seva preocupació perquè la classe obrera pogués millorar la seva precària formació intel·lectual va organitzar una sèrie d'activitats formatives en el si de l'Ateneu, tant de caire literari com de caire professional i artístic i va convocar els primers Jocs Florals a Terrassa.

Una de les seves principals preocupacions era que Terrassa disposés d'uns espais per poder establir un museu d'història local i una biblioteca pública i a la seva mort va llegar a la Ciutat la seva casa pairal a la Font Vella i les peces d'art que havia anat reunint per constituir el fons i l'espai necessaris per dur a terme els seus projectes que foren impulsats i finalment aconseguir per la seva vídua.

Per aquestes i moltes altres raons creiem que és un encert que aquest concurs que pretén dinamitzar aquests aspectes culturals

de tots els ciutadans, no especialistes, porti el nom d'aquest pròcer que ens assenyalà el camí que calia emprendre per millorar les condicions de vida sota un paradigma que podríem resumir dient que "la cultura fa als pobles lliures", lema que avui porta en la seva ensenya l'Ateneu.

Felicitem-nos per la iniciativa municipal i per la participació dels terrassencs i terrassenques i demostrem que inclús en temps difícils som capaços de superar el ferotge individualisme, treure de nosaltres els nostres valors i comunicar-los als altres, per tal que aquesta comunitat mútua ens faci millors. Moltes gràcies a tots per la seva col·laboració.

Josep Corominas

President de l'Ateneu Terrassenc

Josep Maria Cortès i Vila

Primer premi

PEL CAMÍ DE LA FONT

Els vaig veure d'aquí estant –em deia amb veu feixuga, cada frase pronunciada asprament, a poc a poc, com qui deixa en cada mot un tros del cos i de la pròpia ànima–. Just allà, sota aquells dos arbres. Ell recolzat al tronc del roure gran, que els feia ombra. La cama esquerra estirada, tocant a terra, la dreta doblegada pel genoll a frec de l'entrecreix d'aquella mala peça, la molt bagassa!

Jo no els espiava pas. No cregui... Passejava camí de la font, no per res, no..., tan sols per fer temps. Ja sap, passar l'estona mentre esperava que ell tornés dels camps, del pomerar de la Feixa Xica de Can Moragues, d'on érem els masovers. Aquells dies el meu Tonet n'esporgava els fruiters i esponjava els conreus.

Jo prou que tenia la feina enllestida. La casa, en ordre. Les habitacions, ventilades. Aquell dia havia fet neteja general. Havia escombrat totes les estances, de dalt i de baix. Havia tret la pols del menjador, endreçat els fermalls de la llar de foc i preparat l'escudella i les viandes. Havia fet una lleugera fregada al terra i als perols de la cuina, bé, com cada dia. Però també havia estat fent la bugada. Sí, havia canviat, rentat i emmidonat els llençols del nostre llit, perquè era dissabte, i ja sap que els homes molts dissabtes a la nit..., doncs... Sí, jo estava sempre a punt, per tot el que li calgués, vull dir, el normal, eh? Res de coses estranyes, que jo sóc molt meva per aquestes coses, és clar. Dirà vostè: com s'ha de ser. Però això ara no fa al cas, no.... El que volia dir-li és que jo estava molt cansada, tot el dia feinejant per casa, i volia airejar-me una estona, abans que enfosquís. Per això vaig sortir a passejar, res, només una mica, camí enllà, pel caminó de la font. Sí, això em sembla que ja li he dit, oi?

Va ser en arribar aquí, entre aquests matolls, que vaig sentir unes

veus. No la del meu Tonet, no, ell prou que devia parlar-li amb veu melosa. Vés a saber! La veu que sentia era la d'ella, la de la Rosita, la seva veu escandalosa i les seves rialles desvergonyides, recolzada al roure petit mentre li anava donant copets al braç i al pit al meu Tonet. I vinga a parlar i a riure. Bellugava els malucs com si s'hi espolsés les mosques. La molt marrana! No, no feien pas res, res de..., ja m'entén, encara no.... No els vaig donar temps... Plena de ràbia vaig cridar tan fort com vaig poder: Tonet! Que fas, beneit! Vingal Tira cap a casa!

I me'n vaig anar corrent, però no cap al mas, no, vaig tirar del dret cap a la rectoria per parlar amb mossèn Quimet, no sé, per confessar-me, perquè només de veure'ls em sentia bruta.

I el mossèn que em deia:

—Però, Maria, que no ho veus que no pot ser? La Rosita, pobreta, és molt innocent, la beneitona. Si és una criatura! I el teu Tonet és molt bon home, noble i recte, i molt treballador, un bon jan. I no te la faria mai una cosa d'aquestes. Vés a parlar amb ell. Veuràs com tot plegat té alguna explicació...

I aleshores va entrar la Rosita a la rectoria, vull dir, reia i saltironava com sempre, mentre li deia:

—Mossèn, miri... Miri que m'ha donat el Tonet per a vostè, un cistell ple d'enciams, tomates i cebes... I una coliflor...!

Coliflor..., cul-i-merda!, vaig pensar jo. I, sense dir-los res més, vaig marxar cap al mas pel caminet de la font, i vaig baixar fins on hi ha el roure gran i el roure petit, per buscar... Jo què sé? Potser no res... Estava molt trasbalsada. Jo no era jo. És de comprendre, oi? Prou que ho vaig veure aleshores. Els dos arbres estan prou distants perquè, ells dos recolzats un en cada arbre, el genoll del meu Tonet no arribés a..., però jo els veia des d'aquí dalt, de costat, així..., veu?, al biaix, i bé ho semblava. I ella és tan desvergonyida! Vés a saber..., si jo no els hagués vist i no els hagués cridat l'atenció, vés a saber què hagués acabat passant...

I... sap? Quan vaig arribar al mas, ja era fosc, i la porta era oberta, però el Tonet no hi era. Havia marxat amb el carro i la mula, quatre peces de roba, algunes eines, unes flassades i bona part dels diners que teníem estalviats, guardats al celler dins d'una olla... I ja no l'he vist mai més.

I aleshores es va tapar els ulls amb les mans i, potser per evitar que la veiés plorar, va prendre d'una revolada la bossa de queviures que jo havia deixat als peus dels matolls, i se'n va anar corrent, de forma precipitada, pel camí de la font al mas, sense ni tan sols acomiadar-se.

Semblava una fura vella, fent petits saltironets, esbojarrada... Als seus seixanta anys seguia grim pant pels marges amb el mateix aire desballestat que quan en tenia quaranta, quan jo vaig fugir del mas. Més bruta i malgirbada, això sí. Les cametes com dues secallones, que deixava entreveure entre els seus vells, llardosos i estripats parracs. Els pòmuls enfonsats, sota uns ulls encongits, ocults per les grenyes d'uns cabells ronyosos que gairebé li ocultaven tota la cara. Tota ella bruta i nafrada, com un animaló desemparat perdut pels racons més recòndits d'aquestes angostes contrades.

Des d'aleshores, puntualment, cada divendres de final de mes, a l'hora de ponent, m'apropo a aquest redós amb una bossa de queviures, quatre fruites, verdures, algun paquet d'arròs o de lleties, una penca de cansalada, algunes peces de peix sec i algunes robes... I ella, puntualment, cada divendres de final de mes, a l'hora de ponent, s'apropa a aquest indret, silenciosa i poruga, donant petits tombs fins fer-se la trobadissa, amb mostres d'esglai, atemorida... Aleshores s'apropa amb el cap cot i s'arrauleix poruga com una bestiola esquerra i assetjada, remugant:

—No em faci mal, senyor, no em faci mal... Sóc la mestressa del Mas Tonet...

l m'explica, invariablement, sempre, la seva trista història, fins que amb un gest furtiu, després d'algun moviment abstret, ensarronant-me, enxampa la bossa de queviures i fuig corrents pel camí de la font al mas, pel caminó que, des de ja fa un munt d'anys, la canalla del poble coneix com el "Camí de la bruixa del mas de Can Tonet".

Jordi Sellarès Ibañez

Segon premi

VEÏNS

Xiscles de plaer. L'un darrere l'altre, in crescendo, com una melodia brutal. Allò la desperta després de tres hores de son induïda per un blister de valerianes. Les nits de primavera la desvetllen. S'aixeca del llit. A l'altra banda de la paret, la dona segueix gemegant i el somier retruny a un ritme compassat, deliciós. Surt al balcó a regar els geranis. Se'ls ha comprat fa tot just una setmana, el primer dia que va entrar al pis nou. Deuen ser una parella jove, els veïns del costat. Una d'aquelles parelles esplèndides, amb futurs prometedors, que van pel carrer somrient i agafats de la mà. Agafa un got d'aigua de la cuina i la tira amb cura sobre la terra. Els geranis ja han començat a florir, amb unes flors vermelles, punyents. L'aigua regalima fins a petar en el silenci del carrer, trencat per la remor d'algun cotxe llunyà. Sembla que els veïns ja han acabat. Torna al llit i s'acaricia els cabells, com ell li estarà ara acariciant a ella, fent dibuixos sobre els llençols suats. Es deuen abraçar mentre es diuen bona nit, t'estimo, bona nit, i s'adormen tranquils. Tanca els ulls i prova de dormir. Al balcó floreixen els geranis. I dins seu, floreix una solitud abassegadora.

Surto al balcó i encenc una cigarreta, que fumo encara panteixant, tot observant unes boniques flors vermelles que no reconec (seran petúnies o geranis?) acabades de regar al balcó del costat. Qui rega les flors a aquestes hores, em pregunto. Mentrestant, ella jeu al sofà-llit, nua i amb el cabell esbullat, fitant-me per buscar una complicitat que no sé mostrar. Ho he de reconèixer, X em proporciona molt de plaer. M'ha fet passar bones estones i m'agrada, molt, el gust de la seva pell, però hi ha aquell sentiment que retorna... sempre, al cap d'unes setmanes... Ho sento de forma cada cop més pregona. I, malgrat tot, intento portar la vida de la forma més simple possible. No detesto la meva feina, però desenganyem-nos, fer de missatger intern d'una companyia

d'assegurances multinacional no ha estat mai el meu somni. Però què puc dir, ara per ara ja m'està bé. Fins a cert punt, m'estic adaptant a la rutina més fàcilment del que hauria imaginat. Despertador a les set, dutxa, cafè i preparar l'entrepà. Sortir de casa a les vuit, aïllar-me del món amb els auriculars, agafar el metro i engolir l'entrepà. Dos transbords de l'atrafegat metro de B, amb totes les seves cares cansades, buides i fugisseres, per arribar, ja una mica exhaust, a la feina una mica abans de les nou. I durant tot el trajecte, les mateixes tribulacions. Com acabar amb X?

Obre la porta amb un esbufec, i el mirall de l'entrada li retorna una cara de jove elefanta cansada. Prova de millorar-la arreglant-se una mica els cabells, però desisteix aviat i es deixa caure, encara amb la bossa penjant, sobre el sofà de casa. S'encén una cigarreta, d'aquelles de capvespre, que t'omplen les venes d'un fum plàcid. La feina no ha estat gaire més interessant que qualsevol altre dia. Rumia, fuma, sent el cos com un pes inert sobre els coixins mentre busca mentalment entre l'allau de paperassa del correu intern una xifra, una paraula, una fotografia, quelcom que li desperti de nou l'interès per allò a què dedica nou hores diàries d'esforç. Xifres, gràfics, paraules, punts, comes, li passen cada dia per davant com ballarines de can-can. Al principi t'impacten les seves cuixes, però després no en recordes mai la cara. Una cara, això sí, li llampega a la ment. La del missatger que li ha entregat aquell feix d'immundícia documental. De fet, en recorda tan sols els ulls punyents, la mirada imantada, en la qual, estranyament i per un instant, s'ha reconegut. Amb la cigarreta encara a la mà, tanca els ulls. Se sent de lluny una música estranya i encisadora, el so d'un viatge al fons de l'oceà. Sembla talment que algú l'hagi posat per a ella, en aquest moment de distensió casolana. S'aixeca amb calma i surt al balcó a controlar els geranis. La música ve dels veïns del costat, d'on també arriba una olor que li fa roncar l'estomac. Una flaire ferotgement suculenta, com la dels estofats de l'àvia, d'aquelles que et força a oblidar totes les batalles diàries i reconciliar-te irremeiablement amb el món. Ensuma una mica

més, entra a casa i s'aboca a la nevera. Mentre, per la seva pròpia sorpresa, es cuina alguna cosa calenta, pren el mòbil per trucar a la família. Ara fa dies que no en sap res.

Mentre la ceba es va daurant a la cassola he acabat d'adobar les peces de carn. M'alegro d'haver acabat amb X. De fet, no sé perquè vaig tardar tant. M'encenc un porro mentre connecto el toca-discs. Quan el plat comença a girar solcat per l'agulla amb els primers acords d'Aguirre III de Popol Vuh, sento com els meus maldecaps es van esvaint. Avui el dia ha estat de bojós. De fet, gran part de la setmana ho ha estat. La gent està molt nerviosa, remugant i escridassant-se ara i adés per qualsevol bagatel·la. Tots plegats haurien de portar un morrió. Sé que no sóc una persona gaire simple, fins hi ha qui diu que sóc una mica taciturn, però la veritat és que això no m'importa gens. Potser sí que a vegades entrego el correu a deshora, però, és que hi ha una hora fixada per entregar aquest tipus de missatges interdepartamentals, carregats de xifres i informacions banals? La gent cada cop és més primmirada i frívola. És estrany, durant aquesta setmana d'apoteosi del nerviosisme i de les males cares, només aquella noia, la del departament de... Quin era? comunicació internacional? compres? equip legal? No ho sé, tant se val, però ella també semblava molt al marge d'aquest estat psicòtic generalitzat. M'ha agradat... Fins m'ha semblat, per un moment, que ella sabia el que jo estava pensant, i he sentit un calfred pujant-me l'espina... Potser hi hauria de parlar? Per què hauria de voler parlar amb mi? Afegeixo la carn a la cassola. Sento una gana voraça. M'alegro d'haver acabat amb X.

Vuit del vespre al metro i una xafogor encara insuportable. Dempeus, a batzegades, aixafant-se les carns adormides i suades amb els altres passatgers, ella maleeix una i altra vegada la seva mala sort. Justament avui se li ha espatllat al cotxe. Avui que no pot, que s'arrossega d'esgotament després de la marató d'onze hores seient, amb els ulls fixos en la pantalla de l'ordinador. La gent badalla, mira els mòbils, fa escórrer el temps tranquil·lament entre estació i estació. Però ella està neguitosa. Hi ha un noi que

li ha clavat la mirada des de l'inici del trajecte. Ella fa veure que no se n'adona. S'arregla els cabells, remena la bossa, es mira les sabates. Amb un cop de cap fugisser, se n'adona que el coneix. És el missatger de l'empresa. Moreno, atractiu, amb aquella mirada que li mossega les entranyes. Anuncien la seva parada. Quan s'obren les portes del metro, finalment es decideix. El saluda amb els llavis sords i un mig somriure, i s'escapoleix entre la riuada de gent que baixa del comboi. Quan surt al carrer se n'alegra que encara no sigui fosc. Camina a pas a lleuger, però no sap ben bé per què. Com cada dia, ningú no l'espera a casa. Potser hauria de passar a comprar unes vitamines pels geranis, el vermell està perdent lluentor. S'espera al pas zebra, la floristeria és a l'altra banda del carrer. Llavors el veu, caminant per l'altra vorera. Duu uns auriculars, fuma, sembla que canti de tant en tant. El semàfor es torna a posar vermell i ella segueix allà palplantada. De cop, ell gira el cap i li clava la mirada. No sembla sorprès. Es treu els auriculars, la saluda amb la mà i s'espera a l'altra banda del semàfor. És verd ara.

“Hola, sóc en K, vindràs a sopar al final?”, “sí, sí, a quarts de deu, oi? Porto alguna cosa?”, *“no, no cal... Amb tu ja n'hi ha prou”*. Ella penja el telèfon amb un somriure, mentre obre l'armari per decidir que es posarà. Potser amb el vestit negre se li veuen massa les cuixes. Però és el que vol. Té ganes d'agradar, aquesta nit. *Avui és la nit. Miro la cuina i el menjador; encara em queda molt a preparar. Esmolo un o dos ganivets de carnisser*. Es fa els últims retocs a l'ascensor. Definitivament el vestit és massa curt, i massa escotat. S'enrojola en trucar al timbre. Ell li obre la porta, se'l veu atrafegat, amb davantal i un ganivet a la mà.

“Hola...Estàs realment...Guapa. Estic enllestint el sopar encara... Vols prendre vi? Cervesa?”. Es decideix per una copa de vi, que calma els nervis. *A la calaixera, just al costat del llevataps, també hi tinc un pot amb somnífers. “Posa't còmode” dic tot abocant-li el vi a la copa*. Mentre s'espera al sofà, s'encén una cigarreta i observa el pis de K, pulcre, minuciosament endreçat. Ningú no ho hauria

dit, veient el seu aspecte informal. *“Em temo que no sóc un gran expert en vins, però crec que aquest ja farà el fet”* dic en sortir amb les dues copes. Ella sent la seva veu, però no les seves paraules, com qui s’endinsa en un banc de boira baixa. Intenta respondre, però està molt cansada... Només aguanta la seva mirada fixa, que la devora plàcidament. Les copes de vi s’esborronen... *Em miro al mirall, i em rento la cara amb aigua abundant. Ella s’ha adormit. Noto la voracitat créixer a dins i, mentre avanço cap a la cuina, també una punyent recança. De sobre el fred marbre, agafo el ganivet d’escorxar.*

Es desperta i per un instant, no entén res. Fins que el veu assegut al seu costat, entre divertit i tèrbol, molt a prop. *“Tens gana? He preparat unes restes”*. S’ adonà que hi ha dos plats fumejant a taula, amb una olor com d’estofat que li és familiar. No sap dir-ne el motiu, però aquella carn és melosa com no n’ha tastat mai cap. *“Boníssimes, les restes”* diu ella, i somriu. *Em podria passar la vida devorant-la...I m’encanta que li agradi el meu estofat.*

Pere Miquel Puyol

Tercer premi

SETANTA-CINC ANYS

El temps és un falciot negre que vola i vola i no s'atura mai. Els falciots tenen unes potes minúscules que els dificulten tornar a aixecar el vol si cauen a terra. La Núria va aclucar els ulls per veure els falciots girar sobre ella. La lluminositat d'aquella tarda d'estiu era massa per a les seves cataractes.

—És per aquí! —la va cridar en Jordi, aquell noi tan trempat que l'havia portada en cotxe fins allà.

Ella va pensar: Per què ho fa, tot això? El jovent, sempre idealista. Com els que van venir a lluitar en una guerra que no era la seva, o potser sí?

Caminava amb dificultat pel terra llaurat, tou, que es desfeia en terrossos. Se li'n ficava dins de les sabates.

—Ara l'ajudo! —El noi se li va apropar—. Agafi's al meu braç.

Junts van arribar al marge on uns altres joves estaven al voltant un gran forat delimitat per una cinta vermella i blanca de plàstic.

—Aquí els vam trobar. N'hi havia quatre. Els esquelets estaven en paral·lel. Creiem que els van afusellar. Els presoners els feien nosa. Ho sento...

La Núria va creure que en Jordi la mirava de reüll, que esperava alguna llàgrima. Les llàgrimes per al Joan ja les havia plorades totes feia anys. Però qualsevol cosa sobre ell li punyia el cor.

Mirava el forat ja buit:

–On era exactament?

–Aquí –va assenyalar–, el segon de l'esquerra. Vam trobar l'aliança amb els vostres noms encara en un dit. Tindrien pressa per enterrar-los. No la hi van robar.

Ella no se'n sabia avenir: Setanta-cinc anys aquí, oblidat des que la Dama Negra el va abatre amb la seva falç. Quina buidor! No ser res tot aquest temps, encara que jo no he estat viva del tot tampoc. Potser ara sí, potser aviat descansarem en pau junts, amor meu. Només vam jeure junts una nit. Ara ens toca passar plegats la nit del son etern.

–Mireu! Ho heu vist?! –va cridar un dels joves.

–Què passa? –va preguntar el Jordi.

–Un falcó... un falcó! Un falcó acaba de caçar un falciot en ple vol!

Laura Aran Monzonis

VERMELL

Dia 12 de febrer de l' any 1912

M' ha tallat els cabells. M' ha dit que tenia polls i que així se n' anirien. No recordo massa bé com he vingut a parar en aquesta casa. Hi fa molt fred. Fa pocs dies que hi sóc. Només sé el que la senyora Pepita m' ha dit que digui. Em quedo moltes estones sola a la casa. La senyora marxa molt sovint, sobretot als vespres. Així aprofito per escriure. M'agrada escriure. A la butxaca del vestit sempre hi porto el llapis que l' avi Quim em va regalar. Em va ensenyar a escriure quan tenia sis anys. L'avi en sabia molt de lletra. De gran vull ser escriptora.

Busco a l' armari de la cuina, darrera aquell pot de pols grisa que ella amaga i es pensa que no sé que hi és, aquells papers que fa servir per cremar entre els llavis i així puc escriure tot el que em passa...

Dia 14 de febrer

La senyora Pepita m' ha dit que quan sortim al carrer li digui mama. Abans de marxar, es vesteix amb una roba esquinçada i bruta. Sempre és la mateixa.

Cada dia quan arriba el capvespre, miro per l' escletxa de la porta de la seva habitació que deixa entreoberta i veig com es converteix a poc a poc en una altre dona. Porta vestits com els de les senyores riques.

Un dia, em vaig espantar tant, que gairebé em descobreix. La meva respiració cada cop anava més de pressa i el cor tum tum, tum tum... Suor baixant front avall...

Els seus ulls, es reflectien al mirall mentre es pentinava. Eren uns ulls que feien por. Uns ulls com els dels monstres que hi ha sota el llit i que esperen a sortir mentre dorms i fan que tinguis malsons. Em vaig amagar al passadís, darrera les cortines de vellut vermell i groc que feien olor de pols.

Sabia que si em sentia, em passaria el mateix que el nen que hi havia a la casa quan vaig arribar i que no he tornat a veure mai més.

També portava el cabell molt curt i mal tallat, com ara jo. Els seus ulls, semblaven dues ànimes fosques, perdudes en aquell ambient gris i brut. No ens vam dir res però tots dos sabíem el que passaria. En vam tenir prou amb una mirada.

Cada dia fem el mateix camí. Ens posen sempre a la mateixa cantonada. Allà esperem hores i hores i demanem diners a la gent ben vestida de casa bona .

Dia 16 de febrer

Avui , festa grossa. No he menjat pa dur i peles de patata com gairebé cada dia. La senyora Pepita, ai! vull dir, la mama, m' ha portat per sopar una mica de llet de cabra i pa d' ordi amb formatge i per postres, xocolata. D' aquella tan bona que la mare em donava a casa els diumenges amb pa per berenar. D' aquella tan dolça i pastosa que s' enganxava a les dents i al paladar. I quan acabàvem de passejar-la dins la boca anàvem davant el mirall de l' habitació dels pares amb l' Enriqueta, la meva germana, obríem la boca de bat a bat i el mirall ens tornava la nostra imatge amb la boca bruta i les dents negres. Rèiem fins a no poder més i la mare sempre ens havia de parar perquè acabàvem amb mal a la panxa de tant riure.

M' ha dit que si no dic res del nen a ningú, me'n portarà cada dia.

Dia 17 de febrer

La tarda que vaig arribar el vaig veure a la cuina. Tenia color d' espelma i anava molt brut. De seguida ella em va dir que me n' anés a l' habitació on havia de dormir. Hi havia un matalàs a terra i una manta de llana tirada per sobre, amb una caixa de fruita al costat que feia de tauleta de nit. Tot feia pudor de florit.

Em vaig posar molt trista. I em van agafar moltes ganes de plorar. Vaig pensar en la mare i el pare i en com em trobarien a faltar.

Vaig sentir plors. Em vaig espantar com el dia que gairebé em descobreix la senyora Pepita. Però aviat aquells somics es van

acabar. Després silenci. Un silenci que em va glaçar el cor...

Dia 18 de febrer

Ahir vaig conèixer la Maria. És la seva filla. No va tan bruta com el nen color d'espelma, però sí que té la mirada trista com ell. Gairebé no vam poder parlar, però em va dir que havia conegut molts nens que venien a la casa i al cap de pocs dies ja no els tornava a veure.

No fa preguntes. Prefereix estar en silenci. Li agrada el silenci, encara que faci mal.

Es toca la punta del nas repetidament mentre deixa la seva mirada fixa en algun racó del seu món. Els seus cabells tenen el color de les panotxes de blat de moro. Oh, les panotxes de l'avi Quim. Les pelava poc a poc i anava descobrint els grans, tous i sucosos. Quan podré tornar als camps de blat de moro?

Dia 20 de febrer

No sap que l'he vist. Estava a la cuina, davant el marbre gris i aixafava una cosa molt dura amb una mà de morter. La seva cara mentre ho feia m'ha fet esgarrifar. Semblava que li agradava molt el que estava fent. Amb la llengua fora de la boca i els ulls molt oberts.

Al costat de la mà de morter hi havia un ganivet molt gran i m'ha semblat que estava brut d'una cosa fosca. Quan ha acabat d'aixafar allò tan dur ha anat a buscar el pot de vidre de l'armari on hi desa els papers de cremar. Amb molta cura ho ha abocat dins del pot.

Ha agafat el ganivet i amb l'altre mà ha agafat la seva faldilla i l'ha netejat.

M'han vingut ganes de vomitar.

Dia 22 de febrer

He tret el cap per a la finestra de l'habitació on dormo. M'ha costat molt obrir-la perquè estava rovellada, però tenia ganes d'olorar l'aire del carrer. Se m'han quedat les puntes dels dits glaçades. Des que estic aquí només surto per anar a captar amb la "mama"

i després ja no em deixa sortir més en tot el dia. Ha vingut una senyora i m'ha preguntat qui era jo. Li he dit que la filla de la senyora Pepita . Ha posat cara de no creure'm i ha marxat. Una mica estranya aquesta senyora...

Dia 27 de febrer del 1927

Fa quinze anys que em van retornar a casa. Porto els cabells llargs fins més avall dels malucs. No me l' he tornat a tallar. Encara em desperto a les nits amarada de suor i veig els seus ulls. Torno a caminar pels carrers amb els palmells de les mans cara amunt i foradats. Els carrers són foscos i ens costa avançar. Topo amb pots de vidre i amb nens de cara trista. Llavors ploro i em desperten els meus propis crits.

Aquell vint- i- dos de febrer del 1912 vaig tornar a néixer. Per sort la senyora del carrer va avisar a la policia que la senyora Pepita només tenia una filla i això els va alertar perquè molts nens en aquelles dates havien desaparegut.

Se la van emportar lligada de mans i cridant: -No sé res de cap nen. No sé res de cap nen!

Li dóna un cop sec al clatell. Tot i la contundència de la batzegada, encara mou les potes del darrera. Ulls en blanc , moviments espasmòdics...

Darrera l' escala del pati, el nen contempla l'escena macabra . Observa els ulls de la seva mare. Li fan agafar por. Aquella por que se li posa a la panxa quan va a dormir perquè pot sortir un monstre de sota el llit i agafar-li les cames.

Els seus cabells llarguíssims, color de nit. La llengua fora de la boca gaudint plenament de l' escena.

El nen s' esgarrifa. Ella té un ganivet a la mà i li fa un tall net al coll. Sang degotant al terra . Un rierol vermell que s'escola fins al clavegueram del pati.

L'obre de dalt a baix i li treu els budells. Cauen a terra. Es mouen. Pot sentir encara l' escalfor que desprenen les visceres. Ja només queda treure-li la pell. El gira del revés i poc a poc la carn rosada de l' animal es deixa veure. El cap, petitó i ossut, a banda i banda,

uns ulls blaus mirant eternament la seva pròpia mort. Li costa respirar Com si tot el patiment del pobre animal se li hagués posat dins del pit. Ho desa a la memòria. Una memòria en color. Vermell viu sobre gris fum.

Li fa mal el pit. Li costa respirar...sang formant un rierol vermell, va cap al clavegueram...

Fi

Sílvia Gelices Nieto

INFIELES.COM

Un sudor frío estremece mi cuerpo desnudo enrollado entre las sábanas recién cambiadas. Abro los ojos y los vuelvo a cerrar. Tic tac, tic tac, el reloj de la mesilla es implacable. Tic, los vuelvo a abrir, tac, los cierro. Tempus fugit. Mejor los mantengo cerrados para no darme de bruces con la farsa de cada día. Dónde nos mentimos más, ¿en la cama o en la barra del bar? ¿A nuestra pareja o entre amigos?

Los abro. Y te miro. Estás a mi lado, como cada jueves. Tú siempre estás a mi lado aunque no estés. ¿Por qué? ¿Porque me quieres? Una luz desafiante se filtra por las rendijas de la persiana y se desparrama en nuestra impersonal cama. Acercó mi boca a tu cuello y mi lengua lo recorre de arriba a abajo para darte los buenos días...

¿O porque te necesito?

Sacudes ligeramente la cabeza en la almohada y continúas ausente a mi llamada susurrante de ternura. Si no fuera porque no sé vivir sin un abrazo te dejaría dormir el resto de la vida. Pero continúo aquí, mirándote mientras apuras los últimos minutos antes de que suene el despertador. Y otra vez irremediamente ese abrazo se habrá colado por el desagüe de la desolación. ¿A dónde deben ir tantos besos abortados en los labios de aquellos que duermen mientras la vida transcurre en el latido de una brizna de hierba?

El ritmo frenético de una bachata de Juan Luis Guerra suena de color azul en el despertador que marca el tiempo de que disponemos para amarnos. ¡Quince minutos! El amor encapsulado en un cuarto de hora. Ahora empezará la inexorable cuenta atrás. Catorce: Haces callar de un manotazo la sensualidad latina que se cuele cada jueves entre mis piernas.

Trece: Intuyes que estoy en ese espacio de la cama que me reservas una vez a la semana porque, según tú, no puedes vivir sin mí.

Doce: Casi sin mirarme acercas tu mano a mi cintura y bruscamente tiras de mí y me colocas en una posición privilegiada que te permita controlar todos mis movimientos. Once: tus labios pasan de puntillas por el lóbulo de mi oreja y yo intento retenerte con un tímido gemido.

Diez: Ausente a mi llamada, tu boca se desplaza hacia uno de mis pezones y lo muerdes con lascivia apretando los dientes hasta robarme un grito de dolor que tú confundes con placer.

Nueve: Eso te excita y buscas con premura mi tanga. Introduces tu mano rozándome el pubis y tiras de él hacia abajo.

Ocho: me susurras que me deseas mientras tu lengua humedece la fragilidad de tus palabras en mi ombligo.

Siete: te respondo que yo no quiero tu deseo, que yo deseo tu alma al tiempo que paseo mis labios por la palma de tus manos.

Seis: tu boca desciende lentamente por mi vientre y se detiene en el punto exacto en que el elixir se convierte en droga.

Cinco: mi dosis semanal hace su efecto y entrego mi cuerpo a tus deseos.

Cuatro: me reconoces en ese instante y la locura se apodera de tu mente y de mi sexo. Tres: me rindo ante ti y dejo que traspases mis límites.

Dos: me repites que me quieres mientras me dices que soy puta sólo para ti.

Uno: por fin, otra vez por fin te apartas de mí.

Y lloro por todos los abrazos que no nos hemos dado y porque tú apenas te has dado cuenta. El amor maniatado en quince repetitivos minutos...

Éste será el último jueves, me repito cada semana desde hace cinco años mientras miro cómo te vistes apresuradamente porque a las doce tienes una de esas juntas de accionistas tan importantes que siempre acaban en nada.

- Hoy también tienes reunión...

- Ya sabes que no puedo llegar tarde. Debatimos las nuevas propuestas de viabilidad del proyecto de financiación de la campaña de marketing del departamento de sistemas de...

- Déjalo, no te esfuerces en explicarme los problemas de cada jueves. Siempre son los mismos aunque tú te empeñes en cambiarle los nombres.
- ¿Qué insinúas, Blanca, que me los invento? ¿Te crees que me apetece pelearme cada semana con el comité de seguimiento de...?
- Sssssssssssssss, cálmate que luego te sube la tensión.
- Encima que lo dejo todo cada jueves para estar contigo...
- (Para follar conmigo...)
- Que me tomo un tentempié en la cafetería de la oficina para estar contigo...
- (Para no tener que comer con tu mujer y aguantar las discusiones provocadas por la insolencia preadolescente de tu hijo)
- Que te trato como a una reina y te compro modelitos de marca y perfumes caros...
- (Para que te regocijes cuando me exhibes en una de esas cenas a escondidas con la que me “sorprendes” una vez al mes)
- ¿Es que no es suficiente todo lo que hago por ti? ¿Es que no ves cuánto te quiero?
- ¿Cuánto? Cómo ¿De qué manera me quieres?
- ¿Y cómo quieres que te quiera?
- ¿Con dignidad, quizás?

Había pronunciado la palabra maldita, aquella que era capaz de desbordar la impasibilidad de su mirada y el control de sus pensamientos. Ahora ya no había marcha atrás, lo sabía porque su orgullo de buen amante tenía demasiado peso en su masculinidad prepotente. Él era el que más me quería, más me cuidaba y mejor me hacía el amor, me había repetido en infinitas ocasiones mientras descontroladamente me penetraba a ritmo de bachata. Y yo, ilusa de mí, me lo había creído porque sus palabras rezumaban credibilidad. Pero ahora me tocaba a mí mover ficha y esta vez iba a mover la única y posible, iba a jugar a jaque mate desde la venganza más sutil. Por eso, un sentimiento de liberación y poder recorrió todo mi cuerpo cuando, aprovechando que él estaba en el baño, dejé sobre la mesilla de noche una foto

en que su adorable mujer me besaba apasionadamente en los labios mientras paseábamos cogidas de la mano por las Ramblas de Barcelona.

- Amor... nos vemos el jueves a la misma hora (o no)- le grité desde lejos mientras cerraba para siempre la puerta del hotel y le daba la bienvenida a mi nueva vida de dignidad.

Mari Luz Gerona Micolau

ELS SECRETS DE LA MEMÒRIA

Fa deu dies que per a en Pau el temps es detingué i aparegué l'oblit. Es trobava desorientat. Què hi feia a l'hospital?

—Vull tornar a casa —aquestes van ser les primeres paraules que el metge sentia d'en Pau.

—Va tenir una embòlia i ha estat inconscient. Aviat li donarem l'alta.

—I com és que no recordo res?

—Segons l'escàner l'embòlia li ha afectat la zona de la memòria. Poc a poc l'anirà recuperant, ha de tenir paciència.

A en Pau li canvià la cara.

—Paciència, doncs, aquesta si que és bona!— afegí tot remugant. Una noia alta i morena d'uns trenta anys amb els ulls plorosos entrà a l'habitació i se li apropà.

—Pare, pare, com es troba?

En Pau es quedà perplex al veure que es dirigia a ell. No sabia qui era, tot i que la cara li resultava familiar.

El metge intervingué sense deixar-lo parlar.

—El seu pare té afectada la memòria, segurament ara mateix no sap qui és vostè.

La Maria es quedà palplantada sense saber què fer. La seva intenció era apropar-se i fer-li una abraçada ben forta, estava tan contenta que el pare hagués tornat en si.

—Mira, pare ha vingut la Laia, la teva néta i el meu marit, en Joan a veure't.

La Laia s'apropà i li feu un petó a la galta. En Pau se sentia estrany davant d'aquella gent que el coneixien però que ell no recordava.

— Diu el metge que demà et donaran l'alta. Vindràs a casa fins que et recuperis.

En Pau estava desconegut, se'l veia amb ganes de fer coses com mai, ho preguntava tot, havia deixat de ser l'home reservat que tots coneixien, se li havia endolcit el caràcter tot i tenir encara força llacunes de memòria.

A en Pau el cap li anava a cent per hora fent cabòries. De sobte li va agafar una por infinita. I si tenia una altra embòlia, a causa del sucre, i acabava perdent per sempre els seus records? S'adonava que una persona sense passat, no és ningú.

Hi havia una idea que no es podia treure del cap, com s'ho faria per lluitar contra l'oblit? Potser el millor seria escriure. En Pau, ho va veure clar, quan li tornès la memòria es compraria uns quaderns on hi aniria posant fotos, anècdotes, dades i noms.

Va decidir que no volia tornar a la casa de Barcelona, viuria al poble. Quan comunicà la seva decisió a la filla, la Maria el va prendre per boig.

—Però, què vol anar a fer ara vostè a Ràfels? Aquí, els metges saben el que li passa i el cuiden bé. Al poble, el metge només hi va dos cops per setmana. A més, ja sap que no pot estar-s'hi tot sol. Com s'ho farà ?

El Pau ho tenia clar, viuria el present, malgrat que no l'havien educat per això. Es saltaria totes les regles i viuria cada dia com si fos l'últim. Semblava mentida que ara, a prop dels setanta, pensés con un jove de vint. Volia lluitar amb totes les seves forces contra un futur no gaire esperançador.

Sabia que la Maria volia el millor per a ell, però era massa vell perquè el manessin. S'havia acabat això de fer el que era més raonable. Ho tenia decidit, volia ser lliure i triar el seu futur.

—De què em serveix viure deu anys més aquí, amb la salut controlada, però sense fer res que m'ompli de debò? Vull viure conscientment cadascun dels instants que em queden!

—Però, pare, no digui això—balbucejà la Maria amb els ulls plens de llàgrimes.

—Em portaràs tu al poble? Vull que et quedi clar que no em deixaré morir. Només vull gaudir de la casa on em vaig criar, del camp, del riu...

La Maria va estar rumiant-s'ho uns quants dies valorant els pros i els contres. Va pensar que potser la boja era ella per deixar-li fer el que s'havia entestat a fer. Recordava com la tristesa l'envaï després de la mort de la mare. Potser estar en un entorn conegut l'ajudaria i ell seria més feliç. Caldria trobar algú que se n'ocupés.

Li proposaria a la Berta, la filla de la veïna que l'ajudava quan hi anaven a passar els estius. Ara, per començar, hauria de demanar uns dies de permís a la feina. En Joan va recolzar-la, sabia que ella no podia negar-se ara als desitjos del seu pare.

La nit abans de marxar a en Pau li costà atrapar el son. Estava tan nerviós con un nen la nit de reis. Seria un regal tornar al poble. No s'acabava de creure que la Maria hagués accedit finalment a fer el que ell volia.

Va començar a escriure, s'ho va agafar com una feina durant uns quants mesos. Poc a poc els records van anar ocupant el lloc que li corresponien i recomponent el trencaclosques de la seva memòria i al cap d'uns mesos era el mateix de sempre.

La mort del pare va reunir tota la família a Ràfels .I pensar que fa dues setmanes havien estat junts celebrant el seu aniversari. La casa estava plena de gom a gom. Familiars i veïns va anar passant en processó durant tot el dia per donar el condol.

—Qui ho havia de dir! —deia la veïna, la mare de la Berta, eixugant-se els ulls— Tan bé que se'l veia! Però ja se sap, aquestes coses passen quan menys t'ho esperes.

La Berta, que l'havia trobat al llit quan ha arribat al matí a fer la neteja encara estava trasbalsada. Ella coneixia bé els seus costums, feia any i mig que se n'ocupava.

—No era normal... ell sempre havia estat matiner i en veure'l al llit a les nou he pensat... —les llàgrimes li omplien els ulls—... alguna cosa passa.

—Ja no s'hi podia fer res —deia la Maria intentant consolar-la.

—Qui s'ho havia de pensar... i tan de sobte —deia la Berta eixugant-se amb el mocador.

—Berta no t'hi capfiquis, tu has fet el que calia. Has trucat el metge i ens has avisat de seguida.

—Però... és que... no sabia que més fer... jo —deia entre gemecs.

—Estigues tranquil·la —deia la Maria abraçant-la—. Ja ha passat tot.

La Maria no se n'havia fet el càrrec, no era conscient encara de la mort del pare. Estava en estat de xoc. Anava d'un lloc a l'altre

organitzant-ho tot com si el mort no fos algú tan proper i tan estimat, i a qui trobaria tant a faltar. D'altra banda, la Júlia, la nineta del ulls de l'avi, estava tan abatuda que ni la mare aconseguia consolar-la.

Després de la mort del pare va haver de deixar passar més de sis mesos per poder tornar al poble.

L'olor d'humitat la sorprenué en obrir la porta del carrer. Les empinades escales la portaren al primer pis. La llum es filtrava per la finestra de la cuina, la persiana feia anys que no tancava bé. Va començar a obrir-ho tot. Necessitava deixar de sentir la pudor de tancat i que la frescor del matí omplís la casa. Tot estava com sempre i tenia la sensació que en qualsevol moment apareixeria el pare oferint-li un cafè ben carregat com a ella li agradava i uns carquinyolis. La veu de la Júlia que pujava les escales la tornà a la realitat.

—Mare per on comencem?

El caràcter optimista de la Júlia era el que l'havia ajudat més a superar el dolor que suposà la pèrdua del pare.

—Per l'habitació que tu vulguis.

Havien vingut a fer neteja i endreçar-ho tot. A la casa li calia si volien venir-hi a passar l'estiu. La Laia començà per l'estudi.

—Mare vine! Què hi ha en aquest bagul? —crida la Júlia des de l'altra habitació. Ajuda'm a obrir-lo.

—És roba vella. L'avi passava moltes tardes davant del balcó escrivint els seus records. Tenia por d'oblidar. On deuen ser les llibretes?

—Potser en sortirà una història i tot, dels seus escrits —exclamà la Júlia il·lusionada.

A la Maria se li ompliren els ulls de llàgrimes mentre entrava a l'habitació del pare.

—Però, mare, no ploris —digué la Júlia agafant-li les mans—. Has de ser forta. Has de pensar que ell va viure molt feliç els últims mesos gràcies a tu. Portar-lo aquí va ser el millor regal, ell sempre m'ho deia.

La Maria obre el calaix de la tauleta de nit i hi troba una llibreta i comença a llegir:

27 de setembre de 1976

Vaig perdre la memòria gràcies a un embòlia i sense saber-ho van ser els únics mesos que vaig viure sense remordiments després d'anar a la guerra. La guerra va dividir el poble i la família. Em vaig veure obligat a fer coses horroroses a gent coneguda, tot per la pàtria, deien. M'havia d'encoratjar amb conyac. He viscut tota la vida penedint-me i justificant-me dient que era molt jove i que en tots dos bàndols es van fer coses reprovables. L'únic company del meus maldecaps durant tot aquest temps ha estat el conyac que intentava dissimular per tota la casa.

Quan no recordava qui era creia que la vida no tenia sentit sense els records. Ara penso que si tornés a perdre la memòria m'alliberaria de la meva condemna. He estripat tot el que havia escrit perquè necessitava deixar de banda el que volia oblidar, allò que mai no vaig confessar a ningú.

—Has Trobat res d'interessant? —crijà la Laia des de l'habitació del costat.

—No, aquí no hi cap rastre de les llibretes. Potser al final van anar a parar al foc —amagant-se sota el jersei l'últim record del pare.

Encarna Jiménez García

PRIMER AMOR

Había pasado la noche inquieta, durante las horas más oscuras, la confusión y la tristeza se abatían sobre su corazón. La mujer de hielo que se esforzaba en aparentar durante el día, al quedarse sola, en la penumbra de su dormitorio, muchas veces deseaba un abrazo, aunque sólo fuera el leve roce de otras manos sobre su piel.

Conocía bien las cadenas del amor. También las de la soledad. Durante años arrastraba ambas. Haciéndose responsable de un destino que ni siquiera le había dado la posibilidad de elegir. Dueña de esa nada que se agarra con todas sus fuerzas a un estúpido concepto: la fantasía de ser.

El día empezó como un jueves cualquiera. Como todas las mañanas y a la misma hora sonó el despertador. Elena, entornando los ojos y girando levemente la cabeza hacia el lado derecho de su cama comprobó que, efectivamente, aquella era la primera alarma que enviaba aquel viejo despertador que tantas veces había hecho caer al suelo, malhumorada por la impertinencia que éste le producía. También hoy esperaba, como todos los días, a que emitiera después de quince minutos el sonido de la segunda y última alarma, tal como estaba programado.

A menudo se preguntaba por qué le costaba tanto levantarse de la cama. Tal vez fuera porque conocía toda la rutina que una vez puestos los pies en el suelo seguiría desarrollándose.

Después del desayuno y de una rápida ducha, se encaminó como siempre hacía el garaje de su casa, donde la esperaba impasible su coche para trasladarla al número ocho de la calle Balmes, de la misma ciudad en donde ella residía.

En este edificio, consumía desde hacía quince años la mayor parte de su vida. Su prestigio como abogada especializada en

conflictos matrimoniales era reconocido por un número bastante significativo de la población.

Después de cinco minutos de trayecto, su instinto le hizo desviar la mirada hacía el lado izquierdo del frontal de su coche. La aguja indicadora del consumo de gasolina estaba rozando los mínimos, aunque todavía no se había encendido el piloto indicador de la reserva. Consultó su reloj, y decidió que aún tenía tiempo antes de la cita con su primer cliente del día de pasar por la gasolinera, y llenar su depósito de combustible.

Acababa de parar su vehículo al lado del surtidor, cuando creyó no haber despertado todavía, pues parecía estar soñando la escena de una película.

Dos policías, apuntaban sus armas reglamentarias hacía un individuo encapuchado. Éste, portaba una bolsa en su mano izquierda y una pistola en su mano diestra. El supuesto atracador, en una breve carrera alcanzó el coche de la abogada, mientras la pareja de policías erraba los tiros que pretendían darle caza. Viéndose amenazada por el arma que apuntaba ahora a la ventana de su vehículo, Elena no hizo nada por impedir la intromisión del individuo, que tras obligarla a desbloquear las puertas, se había instalado en el asiento trasero. La situación avanzaba tan deprisa que era imposible establecer un orden de prioridades. Tras entrar en el coche, la voz del ahora secuestrador sonó tranquila, y casi familiar: Arranca el coche y sigue mis instrucciones, lo siento Elena, no quiero hacerte daño.

Aterrada y atónita por el giro que estaban tomando los hechos, Elena obedeció. Después de girar por varias intersecciones de la ciudad, y siguiendo instrucciones a punta de pistola, el vehículo consiguió despistar a la policía. Elena conocía el argumento que estaba viviendo porque correspondía a varias escenas de las películas que se emitían en cines y televisión, aunque siempre la aburrían, y siempre las tachó de falta de originalidad.

Una vez libres de la persecución, el secuestrador dio órdenes de abandonar el vehículo. Antes de apearse y sin previo aviso, se despojó del pasamontañas que ocultaba su identidad, y ante la incredulidad que le mostraban sus ojos, y a pesar de que el tiempo había borrado de su expresión casi todo el encanto, Elena reconoció la imagen que durante años luchaba por desterrar de su mente, y que una y otra vez aparecía de nuevo, como un invitado molesto.

Hacía veinte años que no sabía nada de él. Desde aquella tarde tan difícil de olvidar. Todavía en su recuerdo podía sentir el calor del mes de Junio. Carlos había pasado a recogerla para celebrar con unos amigos las notas del tercer año de carrera. Cuando él estaba cerca, ella sentía que no podía pedirle nada más a la vida. Se hicieron novios durante el bachillerato, y más tarde compartieron juntos la misma pasión por las leyes en la facultad de derecho de Barcelona, en donde ambos residían.

Al finalizar la fiesta, inesperadamente, le confesó que había dejado de amarla, y que estaba enamorado desde hacía unos meses de una amiga de su hermana. Dejando un enorme vacío, salió de su vida como había llegado, sin previo aviso, sólo que esta vez dejaba su corazón roto, y su vida sin sentido.

Cuando comenzaron de nuevo las clases en el mes de Octubre, él no se había matriculado en la facultad, aunque ella siempre imaginó que acabaría la carrera, pues era un estudiante brillante y sabía cumplir sus objetivos. Durante años, soñaba con encontrárselo en algún juzgado, incluso fantaseaba con que hubiera realizado sus sueños de opositar y que fuera el juez que instruyera alguno de los casos que ella defendía. Siempre estaba cerca de su alma, como un fantasma. Después de Carlos su relación con los hombres nunca tuvo mayor trascendencia que breves flirteos que motivaran su orgullo herido.

Tras comprobar que la policía les había perdido el rastro, Elena hizo la propuesta de entrar en una cafetería, en donde podían pasar desapercibidos, como cualquier otra pareja. Una vez elegida la mesa, en un rincón apartada de las ventanas, se interesó por saber qué circunstancias habían llevado a su secuestrador a una situación tan extrema.

Con voz cansada y gesto abatido, Carlos trató de resumir veinte años de su vida. Nunca terminó la carrera, pues antes de empezar el último curso la noticia de un embarazo no previsto trucó sus planes. Su educación religiosa y sus prejuicios morales le obligaron a aceptar la paternidad, y la responsabilidad de encargarse de la manutención de su futuro hijo. Se incorporó a trabajar en un pequeño comercio propiedad de sus suegros, en donde había permanecido hasta hacía poco más de un año. Se casó y tuvo dos hijos más. A medida que fueron naciendo los niños, se fue estrechando la economía familiar. Los problemas se acrecentaban, y la rutina y el cansancio eran la tónica de todos los días. Olvidadas la pasión y el amor que habían cambiado su vida veinte años atrás, poco a poco, se fue desatando una tormenta de odios y reproches que desembocó en un traumático divorcio, donde el ensañamiento despiadado de su consorte, le despojó de su vivienda, hijos y trabajo.

Durante el relato, Elena había escuchado atentamente, intentando reconocer en algún lugar de su alma al hombre que ella había creído amar todavía, pero sólo encontró a un pobre infeliz que no despertaba en ella nada más que una compasión profesional. Sintiendo libre y renovada, le ofreció su ayuda desinteresada e incondicional. El primer paso sería declarar en comisaría.

Asumiendo los siguientes trámites como parte de su rutina habitual, y dejando atrás un duro día, Elena llegó a casa. Tenía ganas de sumergirse en un relajante baño, pero antes se dirigió a su dormitorio, y retirando de su mesilla de noche la foto de un Carlos de veinte años, dejó abiertas las puertas de su corazón.

Montserrat Muntada Sagrado

TÈCNIQUES COMERCIALS A VICTORIA FALLS

Aquests nois d'Àfrica, previsiblement, no han anat a cap escola de comerç, ni han cursat estudis de màrqueting. A la seva manera, però, han desenvolupat unes tècniques pròpies que no els deuen anar malament ja que si no fos així, probablement es dedicarien a una altra cosa.

A Victoria Falls, hi ha molts venedors ambulants. Els veus de lluny, segurament ells et veuen molt abans, i t'esperen, t'encalquen, et saluden com si fos una gran sort l'haver-vos trobat.

En general tots són educats, mantenen les formes i no comencen agressivament ni perden mai els papers.

- *How are you?*

Si no respons, ets ben mal educat i no et sents bé, però si respons, allò pot durar tota la tarda.

Per demostrar que no tens interès en comprar, potser tu segueixes al teu pas, sense aturar-te, però ells es posen al teu costat, t'acompanyen, i amablement et van preguntant com estàs, si la teva família està bé, si el temps o el dia els trobes agradables...

Amb això ja et vas estovant, si bé és cert que no els vols comprar res – almenys en el meu cas era així –, tampoc no et sents bé fent respostes agressives a uns interlocutors tan ben educats. Així que els contestes amb un polit:

- *Thank you, I'm not shopping...*

Però estan d'acord amb tu, si no vols comprar no compris pas, ells segueixen al teu costat, acomodant el seu pas al teu i t'ensenyen una figura tallada en fusta, t'expliquen, per si no ho veus bé, el fi treball de talla que suposa aquella peça, te la giren perquè la vegis de tots els cantons... per si no te n'adonaves et diuen que és una girafa.

I tu, potser repeteixes per si no ho han entès:

- *Very nice but I'm not shopping, sorry...*

Però no s'immuten i et segueixen preguntant per la salut del teu pare, desitjant-te unes bones vacances i, a la figura tallada de

fusta, ara n'hi afegeixen una altra, potser de pedra aquesta vegada. Obren la mà i te les assenyalen totes dues, et diuen:

- Veus? No, una no, dues figures! Fixa't que ben tallades. Les fa un artesà que viu per aquí dalt, a un poble molt lluny i ho ha fet per a tu...

Tu comences a fer cara de pomes agres i a oblidar les formes, ara ja no li respons, camines més de pressa i vas fent:

- la, mmmhhh, brrr...

No hi fa res, ell no et vol pas vendre res si tu no vols comprar. Llavors et diu que t'ho canvia i assenyalant alguna cosa que portes, t'ofereix les figures, una de girafa i l'altra de rinoceront, a canvi de les teves vambes.

I tu, per dins, rius per no plorar. Com pensa aquest que les hi canviaré? Se suposa que aniré descalça?

Però el venedor que ha après les seves tècniques pels camins té la solució:

- Demà, al teu hotel, jo et dono la girafa i el rinoceront i tu em dónes les vambes!

Et fas fort, protestes:

- *Only one!*

Esperes que l'argument sigui prou sòlid: si només tens unes vambes, no s'esperarà pas que caminis amb el rinoceront i la girafa, oi?

Però això tampoc no és efectiu. Ells saben que tu marxes demà i per tant que ja no necessitaràs les teves vambes. Ara treuen una nova peça de les seves butxaques, remenen els pantalons i en surt... un mico!

- Mira, demà em dónes les vambes i jo et portaré la girafa, el rinoceront i el mico... i tu em podries donar les vambes i el barret pel sol.

A aquelles hores ja gairebé demanes als déus que et lliurin del venedor, però segurament mentrestant en vénen d'altres. Tots porten les mateixes mercaderies. L'un t'ensenya una màscara,

l'altre, una girafa idèntica a la que acabes de refusar. T'envolten, t'encerclen, es donen cops de colze per estar més a prop teu i si has començat amb un sol venedor al costat seguint els teus passos, ara ja en dus una dotzena. L'un t'estira la màniga, l'altre et desitja un bon dia, aquest t'ensenya un cocodril tallat, l'altre et diu que ets molt maca, el de més enllà et somriu i davant teu, mentre intentes avançar, se't desplega tot un mercat: talles de fusta, pedres exòtiques, llavors de vés a saber què, treballs fets en ràfia, bitllets antics que ja no els serveixen, llances "autèntiques" de vés a saber quina tribu...

Però no s'acaben aquí les seves tècniques. Educadament et pregunten d'on ets i si tímidament respos "Barcelona", somriuen satisfets:

- *Ah, Barcelona! Bella Barcelona, molto bella. I love Barça...*

Noves figures s'afegeixen a les anteriors, et fan millor preu, et demanen els pantalons...

I finalment tens algunes solucions:

- Talla't les venes
- Escapa't corrents
- Udola com un llop
- Estira't a terra i fes-te el mort
- Fes veure que has arribat a algun lloc
- Entra en un edifici si pots, si n'hi ha
- I riu, riu amb ells, canvia'ls la girafa pels pantalons, el mico per la pasta de dents, la màscara per les vambes, el bitllet antic per la samarreta...

Afortunadament tens més sabates i més pasta de dents. Pots permetre-t'ho. Demà surts cap a casa i ells ho saben. Saben que pots prescindir d'algunes coses.

Àfrica també és això, així que parafrasejant a alguns psicòlegs que han aventurat que davant les adversitats tens tres possibles

maneres de respondre, per desempallegar-te dels venedors africans, pots aplicar qualsevol de les tècniques psicològiques recomanades:

- Plantar cara
- Fugir
- Adaptar-te

Per plantar-los cara, hauries de ser més fort, més àgil, més alt, més enginyós que ells, així que descartat.

Per fugir, hauries de ser més ràpid o has de saber fer-te invisible o volar o tirar-te daltabaix del pont...

Així que millor que t'adaptis. Pregunta també per les seves mares, seu i xerra una estona, fes preguntes que t'interessin, escolta les seves breus explicacions. Mentrestant, et demanaran coses noves, però tant se val! Al final tindràs algunes coses que no volies, però ben mirat les vambes són velles i després d'un mes caminant per Àfrica ja no s'aguanten. La samarreta, per què la vols si te la van donar a una cursa popular? Pasta de dents els falta? Doncs deixa la resta del tub, demà seràs a casa i ells ho saben, amb el tub petit de l'hotel en tens prou pel viatge. Deixaràs en aquell punt d'Àfrica tot de coses teves que, ben mirat, no necessites i t'enduràs el record d'una tarda especial i meravellosa. Es pot pagar per haver tingut aquesta sort!

I sempre et quedarà el rinoceront, la girafa, el mico...

Montserrat Rusiñol i Mariano

L'AVARIA

Riiiiingggg... El dring del timbre de la porta va sonar a l'Àngela a música celestial, fins i tot el cor se li va accelerar una mica.

La corredissa que va fer pel passadís, pujant precipitadament els tres graons que la separaven de la porta, així ho evidenciaven.

Allà va aturar-se uns segons per agafar aire i mostrar un aspecte digne. Després, va fer una llambregada al petit mirall que hi havia a l'entrada, tot arreglant-se amb coqueteria una mica el cabell. Per haver celebrat ja la cinquantena feia molt de goig, el temps encara no li havia passat factura i presumia d'una cintura ben flexible i d'un cos ben fibrat, treballat a fons a les pistes de tennis. Aquell dia tan esperat, en Jaume i ella, s'havien llevat molt d'hora, quasi diria, emocionats i tot. Ell havia d'anar a fer unes gestions a ciutat i ella se sentia neguitosa, com si tingués una cita molt especial..

Des que el dia abans, la veu aflautada d'una noia els havia comunicat que per fi, avui, al cap de quinze dies, la Companyia Telefònica es dignava d'enviar-los un tècnic per solucionar-los l'avaria que els havia deixat incomunicats; (sense telèfon i sense Internet no es pot viure). El seu matí havia estat un anar i venir de la sala a la porta amb l'ànima al cor, no fos cas que no sentís el so del timbre.

Enrere quedaven oblidats: mals humors, oneroses trucades de mòbil d'aquelles on una veu enllaunada et fa fer, per començar, un "joc mnemotècnic" donant-te opció a cinc números "si vol tal cosa truqui a l'u, si vol tal altra el dos i,... així successivament, de tal manera que quan arribes al cinc ja no te'n recordes del que et deia l'u". I quan ja et tenen una mica atabalada, però has aconseguit encertar el número, llavors ve la carrera d'obstacles, apa som-hi, ànims, amb il·lusió! d'una centraleta a l'altra, i d'un departament a l'altre, atenció al client, avaries, comptabilitat.. tot amenitzat naturalment amb musiquetes d'aquelles que en comptes de relaxar-te t'exciten els nervis, fins que has d'aguantar-te per

no llençar l'aparell a l'aigüera i, quan estàs ja a punt de fer-ho, ara sí, una veu humana, de no saps quin continent i, amb molta sort, després de demanar-te per tercera o quarta vegada que els repeteixis: qui ets, des d'on truques i quin és el teu número.

Tu els ho tornes a dir tot, amb paciència beatífica, esforçant-te amb la teva traducció al castellà no fos cas que no t'entengués... I, oh meravella!, per fi aconsegueixes que et facin cas, s'ho apuntin tot i et diguin que ja t'avisaran quan hi hagi un tècnic disponible.

– *¿Por qué? ... ¿Dónde me ha dicho que vive usted, esto no está en la ciudad verdad?*

– No senyorida, esto es una *urbanitzación*, una *mica* apartada del pueblo, però muy fàcil d'*arribar-hi*, eh?.

– *¡Ah de acuerdo!, pronto la avisamos.*

Quan per fi penges el mòbil, et sents emocionada i tot. Ho has aconseguit!!

* * * * *

No és gens estrany ,doncs, que mirés d'asserenar-se quan va arribar a la porta. Per fi, va deixar que el timbre tornés a trucar i va obrir.

El cancell se li va enfosquir de cop amb la corporeïtat humana que hi va entrar, tapant-li tota la claror de fora. L'Àngela palplantada tenia davant seu un homenàs somrient, encabit dins una "granota" blau marí que li va fer pensar immediatament en aquells gegants que il·lustraven els contes de les seves nétes. Com que ella no es movia, ell se li va avançar:

– Bon dia! -Àngela, oi? Li va dir, (tot repassant de cua d'ull la llista de notes que tenia per avui), – Serafí per servir-la, sóc el tècnic que esperava.

– Què li passa doncs al seu telèfon?.

I mentre li deia tot això, li tenallava efusivament la mà. L'Àngela va pensar que quina mala ànima li havia anat a posar Serafí a aquell homenàs; mentre ell, aliè al que ella estava pensant, li somreia, i encara amb la seva mà premsada ja buscava l'entrada de la línia. Eficient ho era! Perquè immediatament va localitzar-la i li va demanar a l'Àngela que necessitaria una escala. Ella va recordar que l'única escala que tenia, estava en un estat deplorable i que

no aguantaria el sobrepès d'aquell bon home , però l'hi va anar a buscar, no fos cas que això li servís de pretext per anar-se'n, després del temps que havien trigat!. Això sí, quan l'hi va portar, el va avisar que no era una escala massa estable, però ell ja era dalt .

Va començar a burxar dins de la caixeta i al cap de poc en va treure un cable amb un petit audiòfon a la punta .

– Àngela, m'haurà d'ajudar, agafi aquest cable i digui'm si sent alguna cosa . L'Àngela mira amunt i veié el cable massa enlaire.

– És que no hi arribo, li digué.

– Caram dona, pugi a l'escala ,li va dir ell.

– És que ja li he dit que l'escala no és segura...

– Pugi sense por, jo l'aguantaré.- L'Àngela, obedient, pujà a l'escala que no parava de grinyolar. Es trobà, llavors, premada entre el voluminós darrera d'aquella “granota- blau-marí” i d'una mà del Serafi, que l'engrapava fortament per les natges, (no fos cas que caigués) i amb l'altra, anava fent provatures amb els fils.

– Àngela, sent alguna cosa?

– Noo, li repetia ella, mentre l'escala feia nyeeccc.

– I ara? – No, tampoc...

– NYECCC es va escoltar més fort.

–És ben estrany ja hauríem de sentir-ho.

En tot cas, l'únic que sentia l'Àngela és no haver-se negat a pujar a l'escala de bon començament, no se'n sabia avenir de trobar-se allà dalt enfilada, arrambada d'aquella manera, amb la porta oberta del carrer oberta de bat a bat i on qualsevol que passés podia veure'ls. De cop va envermellir pensant amb el senyor que cada dia treia el gos a passejar al voltant d'aquella hora i amb el mateix Jaume que podia arribar d'un moment a l'altre... Inconscientment es va posar a tremolar i en “Serafi” la va prémer més fort.

– NYEEEEEEEC, es va tornar a sentir.

– Què, Àngela? I ara?

Quan per fi li va arribar el so, un frrrr...frrrr...frrrr com el de l'oli bullint a la cassola, ella, emocionada li va dir – Ara sí, ara sí...!

– Ell la va deixar anar, ella es va redreçar i l'escala va aflluixar del tot i van caure en aquest ordre: l'escala, l'Àngela i en Serafi.

En aquella *melè* els va trobar el Jaume i el veí del gos que, alertat pel terrabastall, s'hi va acostar corrents. El gos esverat no feia més que bordar, i si no arriba a ser pel seu amo, encara els mossega.

* * * * *

A la mateixa tarda els de la companyia li van tornar a trucar:

Riiiiing... Riiingg...

Amb dificultat, l'Àngela agafà l'aparell

– Digui...

– Sra. Àngela, ha quedat contenta del nostre “servei”?

L'Àngela es va mossegar la llengua, i posant-se bé les cames embenades els va respondre: MOOOLT!

Montse Villares Muñoz

REALITY

Ernesto echó una ojeada a la calle desde la ventana. Los de la tele se estaban retrasando. Lamentó haber dejado el tabaco unos meses antes. Tanto esfuerzo para complacer a Clara para que, de todos modos, ella terminara yéndose... Lo triste era que, cada vez que pedía una cajetilla en el estanco, su recuerdo hacía que acabase por no comprarla.

Lo de llamar a la tele, por supuesto, había sido también por ella. Clara nunca faltaba a su cita con el show de las hermanas McKeena en La Séptima, un programa infantil. Este año, sin embargo, las hermanas ya adolescentes iban a protagonizar un nuevo *reality* que se emitiría los viernes por la noche. Las gemelas, de rasgos hindúes, apellido adoptivo escocés y nacionalidad española, tenían una conexión casi telepática entre ellas. Sheila y Sharon habían comenzado en los platós con sesiones de lectura del pensamiento. Ahora, en su debut en la franja nocturna, se anunció que las jóvenes habían desarrollado sus dotes, entrando en el campo de la precognición. Durante semanas se anunciaron los números de teléfono para que los telespectadores ofrecieran sus hogares. Si se cumplía la premonición en el plazo de tres meses, el concursante recibiría 50.000 euros. Ernesto aún no se podía creer que su casa se hubiera convertido en el escenario del primer programa.

Llevaba la camisa rosa salmón que ella le había comprado y que él relegó al fondo del armario por parecerle poco masculina. ¿Se acordaría? Ella intentaba modernizarle con camisas de colores con nombres como pistacho o menta o pippermint, y él no protestaba, pero ante el salmón se negó. Fue la única vez. Tenía una gran habilidad para evitar las discusiones. Le permitía comprar cuanto quisiera, decorar y redecorar el comedor o el dormitorio o lo que fuera siempre que él pudiera llegar del trabajo y relajarse en el sofá,

fumando ante la tele, con los pies sobre la mesita, una cerveza fría y algo de picar. Era su momento de relax. Él permanecía ausente mientras ella hablaba. Cuando se producía el esperado silencio cogía su cartera y le decía ¿cuánto necesitas?

Pero poco a poco la cartera se fue vaciando. La puta crisis tuvo la culpa. Le habían bajado el sueldo, quitado las primas y reducido las horas. Y su mujer seguía gastando con la misma alegría de siempre. Aquel día, cuando le dijo que había que apretarse el cinturón, que la empresa estaba en ERE, Clara se dejó caer en al sofá. ¿Por qué no me habías dicho nada?, ¿desde cuándo lo sabías?, ¿por qué...? Cuando por fin calló le dijo: Pero has vivido bien hasta ahora, ¿no?

A partir de aquel día y durante varios meses, cuando llegaba del trabajo y se sentaba en el sofá, tenía que soportar los portazos de los muebles de la cocina, el estruendo al cerrar el cajón de los cubiertos, el golpe del vaso, la cerveza y el platito de aceitunas sobre la mesita previos al collar de reproches que ella le brindaba cada tarde. Él callaba. Un día, harta de que él no reaccionara, le tiró un zapato que dio en el borde de la mesita donde quedó una marca.

Clara se enamoró de Ernesto huyendo de un padre autoritario. No le importó su falta de carácter sobre todo para enfrentarse a su madre —no olvidaría nunca que tuvo que defender sola la elección del piso en el centro en vez del adosado junto al de la suegra—, ni su conformismo. Pero lo que nunca supo llevar era sus silencios. Se sentía sola. Tenía a su lado un hombre igual que podría tener un cuadro. No podía más.

Los de la tele aún no habían llegado. Ernesto notaba el roce de las costuras de la camisa salmón que estrenaba. Quizás se le había quedado pequeña. Echó un vistazo al comedor. Todo estaba igual que antes de que ella le abandonase. Se lo había dejado muy claro a la chica que venía a limpiar un día a la semana. Aun

así, no era el mismo piso. Se rascó un hombro, luego el otro. Se sentó frente a la mesita y pasó un dedo por el reborde astillado recordando el enfado de Clara. No olvidaría el día que le tiró un zapato dejando esa marca. Volvió a rascarse; las costuras le molestaban.

Llamaron a la puerta y comenzaron a entrar personas con bolsas y equipos que ocuparon pronto el vacío del comedor. Casi no quedaba espacio. Se refugió en su habitación para tomar aire. ¿Estaba seguro de lo que estaba haciendo? ¿Y si no funcionaba? Una maquilladora llamó a la puerta interrumpiendo sus pensamientos. ¿Podría dejarnos la habitación? Es para..., dijo señalando a las gemelas McKeena. En persona no eran tan altas y, desde luego, no parecían tan pretenciosas como Clara afirmaba. Un hombre trajeado que las escoltaba y que no cesaba de fumar fue el encargado de presentárselas oficialmente.

Mientras le maquillaban iban dándole instrucciones: dónde debía sentarse, cómo, dónde debía mirar, no podía hablar, sólo cuando le dieran la palabra... No era capaz de digerir todo aquello. Querría dar una palmada y detener el tiempo. Necesitaba aire. El cámara chilló algo y la maquilladora le limpió el sudor de la frente. La presentadora —que había llegado en el último minuto y a la que no había visto con tanto revuelo— saludó a las gemelas, se sentó en el sofá y mientras repasaba unos papeles, le dijo: ¿Ernesto, verdad? Tranquilo todo irá bien. Usted sonría a la cámara. Acto seguido se produjo un silencio inaudito y explicó a Ernesto y a la futura audiencia el funcionamiento del concurso. Luego presentó a las gemelas, a las que cedió la palabra para que explicaran cómo iban a proceder para obtener su premonición.

—Vamos a darnos las manos —dijo una de ellas— para crear un círculo energético.

Se colocaron de modo que pudieran cogerse de las manos y mantenerse los tres frente a la cámara. Ernesto comprobó que

tanto a ellas, como a él, les estaban sudando las manos. Tendría que haber pedido un cigarrillo al hombre del traje. Las gemelas cerraron los ojos.

Sheila y Sharon tragaron saliva. Ni Ernesto, ni el resto de la audiencia, podían saber que ellas aún no dominaban sus dones y que no funcionaban como su representante pretendía. Le avisaron de que no siempre daba resultado, que no controlaban esas visiones. A veces, al rozar casualmente a alguien, acudían a ellas imágenes inconexas de algún suceso relacionado con esa persona, pero no siempre. Él las había tranquilizado con las arengas habituales: que la televisión vendía promesas para captar audiencia y que lo importante no era lo que dijeran, sino evitar quedarse en blanco. Ellas sólo debían hablar, del resto se ocuparía la productora. Pero ahora que se enfrentaban al reto, con sus manos enlazando las de aquel hombre, no recibían ninguna visión de su futuro, solo del pasado. No dejaba de pensar en una mujer. Sheila fue capaz de describirla y ambas sintieron el estremecimiento que eso provocó en él. Sharon se confió y empezó a describir retazos que acudían a su cabeza. Su hermana la imitó. Lo importante era hablar, hablar, hablar.

Fueron sacando a la luz las instantáneas más vívidas. Escenas de amor. Una pelea en la que ella chillaba y él permanecía inmóvil en el sofá. Un portazo con rabia. Había una cama deshecha, él se asomaba por la ventana. Aparecía muchas veces con un móvil en la mano sin decidirse a marcar. La mujer dejó de aparecer en las visiones, pero no vieron a ninguna otra. Sheila apretó la mano de Sharon: era la señal que se habían convenido para empezar a hablar del futuro. Era evidente que aquel hombre había perdido a su pareja, así que su mayor deseo sería recuperarla. Era cuanto sabían.

Comenzaron a narrar una reconciliación inventando la escena del futuro. Ella llevaría un vestido azul —a Sharon le fascinaba ese color—, se encontrarían en un Starbucks —a Sheila le pirraban

los muffins de allí— y empezarían a hablar. Ella lloraría y él también —a Sheila le pareció más conmovedor—. Ambas, viendo que la escena se había concretado, callaron abruptamente. Fue el momento que escogió la presentadora para terminar con una frase que invitaba a ver lo que sucedería en el próximo programa. Se oyó un “toma buena” y el equipo de grabación dio por finalizado el trabajo. De nuevo el barullo de gente moviéndose rápidamente y el hombre trajeado que le hacía firmar unos papeles. De todo lo que le dijo solo recordó que no debía hablar con nadie sobre el programa hasta el día en que se emitiera —esto se lo repitió varias veces—, y que alguien le podría seguir durante esos tres meses para poder grabar el desenlace de la premonición, si ésta se cumplía. El comedor volvió a vaciarse. En el aire flotaba una atmósfera de incertidumbre que le oprimía. Abrió las ventanas y se quitó la camisa.

Los días pasaron sin novedad hasta que vio el mensaje de Clara en el móvil. Llegó al Starbucks una hora antes. Tenía la camisa sudada. Quizá debería haberse quitado la chaqueta, pensó. Ya se había tomado dos cafés e iba a pedir el tercero cuando la vio entrar, con un vaporoso vestido azul, un peinado moderno y algo más maquillada de lo habitual. Se emocionó y ella también. Se abrazaron durante unos enternecedores instantes. Ella sollozó en su hombro y él, conmovido, lloró también. Creyó sus disculpas, su arrepentimiento y aceptó su amor sin dudarlo, que sellaron con un beso de película que no le permitió escuchar el “toma buena” de fondo.

Ajuntament de Terrassa

Cultura

www.terrassa.cat/cultura

La **Cultura**
no s'aura

ATENEU

TERRASSENSC